

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσια κι' ένεννινταξή,
στέφανον λαχάνων ή πατρής άς πλέξη.

Δέκα και τέσσαρες του άκευρότου,
μυνης τά μέλιστα σαχλού και κρούου.

**"Ένα χέρι μυστικό,
λαίμαργο κι' άρπακτικό.**

Σ' άκουσαν πολλοί, Λεβίση, δυνατά να τους τό λές
πως σαν έβγη μές 'στη μέση μιά ρεμούλ' απ' τής πολλιάς,
ξυπροβάλλει μιά χερουκλα και σκεπάζει την άμακκ
κι' όλα μαζί τά κάνει πλάκκα.

Σ' άκουσαν πολλοί, Λεβίση, να τά λές αυτά 'στό βήμα
και τους έκανε κιά σχήμα
για να δείξης πως τό χέρι, που σκεπάζει την ρεμούλα,
είναι χέρι τερστιού κι' Έκατόγχιρος Μπαμπούλα.

Σ' άκουσαν πολλοί, Ναυτίτες, κι' είπαν ολοι των : ατί χέρα
όπου περς έμπρός την βλέπεις, είν' εδω και φθάνει πέρα,
κι' όπου πέτρα και μαντύλι
οίξου και τόν κύρ Βασίλη.

Παναγιά μου τί χερουκλα, που δέν έχει τελιωμό,
μιά χερουκλα, που ξεραίνει κάθε ρόδο και χυμό,
μιά χερουκλα, που την φτώχεια με τά νύχια της την σφίγγει,
μιά χερουκλα, που γυρεύει και 'στη μύγια νάβρη ζύγκι.

Μιά χερουκλα, που τεντώνει κάθε δάκτυλο νυχάτο
κι' ένα στόμα δέν άνοίγει να τής 'πή: «χερουκλα κάτω»,
μιά χερουκλα, που μουντζώνει και πολλοί πηδούν σιμά της
να δαχθούν έκίνοι πρώτοι τό μεγάλο μούντζωμα της.

Μιά χερουκλα σαν βελούδο και με δέρμα σαν παιδιού,
που παγώνει 'στην άφή της όπως σ' άγγιγμα φιδιού,
μιά χερουκλα, που φοβίζει και την φτώχεια την 'δικιά μου,
και κλειδώνω τό σουρτούκο, τό γελικό, τό βρακι μου.

Μιά χερουκλα τίλος πάντων, που σέ σχίζει σαν σέ δραξή,
που τής λυπάει μεγαλόνει και μικραίνει τής χαράς,
έως όπου μιάν ήμέρα και για τούτη να χαράξω
του Βαλτάσασαρ ή χερουκλα τό Θ ε κ ι λ Μ α ν ε ς Φ α ρ ε ς.

"Έτος άριθμοϋμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα των άρχαιοτάτων.

Εις τό πεντακόσια κι' έβδομήντα βάλε,
και των πυθμενίων την ρεμούλα ψάλε.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.**

(Ο Φασουλής κι' ο Περικλής, οι δύο χαντακωμένοι,
συνομιλούν μετά σπουδής κανόνα πορτωμένοι.)

Π. — Μά δέν μου λές, βρή Φασουλή, που 'βρήκες τό κανόνι ;
Φ. — Άμμα και σύ ;

Π. — Μή μ' έρωτώς να μη σι κάνω σκόνη.
Φ. — Τό 'πέρ' από τόν Ναύσταθμο, βρή Περικλή ψωρίτη,
και θά τό στήσω σπήτι,
να μη ζυγώνη δανειστής, μπακάλης ή ψωμάς,
και θίλου πληρωμάς.

Κι' ο Ναύσταθμος σαν Κίρκυρα κατήντησ' έλευθέρα
και μόνος ή με συντροφιά πηγαίνεις έκαι πέρα,
και μπαίνεις σαν 'στό σπήτι σου χωρίς κανείς σκοπός
να σ' έρωτώς με σοβάρη πόθεν και που κιά πως.

Μπαίνεις λοιπόν 'στόν Ναύσταθμο μανάχα, μπαγλιθάνη,
κι' άρχίζει τό σερβάνι,
και όός του βόλατις φέρνεις
κι' ό, τι σ' άρίσει πίνεις.

Θέλεις μετ' βίδα,
θέλεις πρίονι,
θέλεις οβίδα,
θέλεις κανόνι ;

Θέλεις τορπιλλας
τρομακτικαίς,
ή κι' άλλαις ολαις
έκρηκτικαίς ;

"Ο, τι σ' άρίσει, Περικλή, τό πίνεις φανερά
και φεύγει μετ' χαρά,
και Ναύσταθμο τό σπήτι σου με τόν καιρό τό κάνεις
άνευ μικρής δαπάνης.

Άλλου να μπηξεί σ' ο Ναύσταθμο μανάχα, Περικλέτο,
οι στέλλουν 'στό μουσκέτο,